

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/209/2014
Identifikačné číslo spisu:	6412212847
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Bystrianska
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6412212847.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom, pod sp.zn. 4C 89/2012, o dovolaniach žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica z 11. februára 2013 sp.zn. 14Co 79/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Žalobkyňa podala 27. septembra 2012 na Okresnom súde Žiar nad Hronom žalobu, ktorou sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

V žalobe okrem iného uviedla, že predmetnú ujmu jej spôsobil nesprávnym úradným postupom Okresný súd Žiar nad Hronom, preto jeho sudcovia nemôžu danú vec prejednať a rozhodnúť. Vzhľadom na to žiadala, aby Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o prikázaní tejto veci inému súdu toho istého stupňa (§ 12 ods. 1 O.s.p.).

Okresný súd Žiar nad Hronom žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplataenia majetkovej škody vo výške 2.962,68 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.007,54 Eur v celom rozsahu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Žalobcovi tiež uložil povinnosť zaplatiť žalovanému na trovách prvostupňového

konania 17 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodol tak s odôvodnením, že Okresný súd Žiar nad Hronom v exekučných veciach, od ktorých vyvodzoval žalobca nesprávny úradný postup, postupoval v súlade so zákonom a vydal rozhodnutia v zákonom stanovených lehotách. Nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu, preto žaloba žalobcu bola nedôvodná, keďže v konaní nebola preukázaná zodpovednosť žalovanej za nesprávny úradný postup takto tento vyvodzoval žalobca.

Žalobkyňa podala proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že okresný súd nesprávne postupoval, keď prejednával vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. Okresný súd Žiar nad Hronom vo veci konal a rozhodoval nesprávne, pretože žalobca namietal, že o podaných žalobách nemohli rozhodovať sudcovia Okresného súdu Žiar nad Hronom, lebo títo sú vo vzťahu k danej veci zaujatí, keďže uvedeným súdom bolo rozhodované v exekučných konaniach, od ktorých žalobca odvodzuje nesprávny úradný postup. Súd prvého stupňa nemal pojednávať aj z dôvodu, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Za daných okolností došlo k takým procesným vadám, ktoré bránili k tomu, aby okresný súd vo veci samej rozhodol. Žiadal preto rozhodnutie v zmysle podaného odvolania zrušiť.

Krajský súd v Banskej Bystrici preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a tento v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Preskúmaním veci na základe podaného odvolania žalobcu dospel krajský súd k záveru, že okresný súd v danej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav pre svoje rozhodnutie, vykonané dôkazy aj vyhodnotil v súlade s § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. S dôvodmi rozhodnutia okresného súdu sa krajský súd stotožnil a na tieto odkázal.

V danom prípade okresný súd vo veci správne postupoval podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď v danej veci pojednával bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol predvolaný na pojednávanie okresného súdu s dostatočným časovým predstihom. O tom, či je dôvod, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, dôležitým dôvodom v zmysle ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p., rozhoduje po zvážení všetkých významných okolností súd, ktorý individuálne posúdi, či dôvody uvádzané účastníkom konania sú dostatočne závažné na to, aby mu objektívne bránili účasti na pojednávaní.

Poukázal tiež na to, že nebolo preukázané to, že by v danej veci do rozhodnutia vo veci samej prvostupňovým a odvolacím súdom žalobca využil mimoriadny opravný prostriedok, ktorým by napadol nesprávnosť rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým rozhodoval o námietke zaujatosti. Odvolací súd poukázal na to, že ústavný súd Slovenskej republiky opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu toho - ktorého okresného súdu. Ústavný súd sťažnosti žalobcu odmietol pre nedostatok právomocí prerokovať a rozhodnúť takú vec (I. ÚS 89/2013, I. ÚS 12/2013) s odôvodnením, že vo veci napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu rozhoduje sudca, ktorý by mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z jej prejednávania vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa O.s.p. a Ústavný súd nemá právomoc preskúmať námietky sťažovateľa, že vo veci rozhodol nezákonný sudca.

V čase rozhodovania okresného súdu podľa názoru Krajského súdu nebol ani dôvod na prerušenie konania, ktoré žiadal žalobca.

Okresný súd rovnako vykonal dôkazy, ktorý žiadal vykonať žalobca a na základe ktorého ako hlavného dôkazu vyvodzoval dôvodnosť uplatneného nároku na majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu a žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými pripojenými exekučnými spismi, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní súd prvého stupňa.

Všetky rozhodnutia vydal tento súd v zákonných lehotách, a preto nemožno podľa odvolacieho súdu hovoriť o nesprávnom úradnom postupe konajúceho exekučného súdu, ktorá by zakladala zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním a žiadala zrušiť rozhodnutia súdov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo v danom prípade:

1. žalobkyňa bola postupom súdu odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nielen „absolútne prekvapivé“, ale aj nepreskúmateľné,
2. rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.). tým, že rozhodoval sudca Okresného súdu Revúca, ktorý súd nezákonným postupom žalobkyňa spôsobil majetkovú a nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa domáha v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.,

Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, zo dňa 11. februára 2014 sp.zn. 14 Co 79/2013.

V zmysle § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p. je dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý napadla žalobkyňa dovolaním, nemá znaky vyššie predpokladané § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p. Odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, dovolanie nesmeruje ani proti zmenenému rozsudku súdu prvého stupňa ani proti rozsudku uvedenému v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne preto podľa ustanovenia § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolaní žalobkyne by v preskúmvanej veci prichádzali do úvahy len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej

praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolanie teda v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné.

Dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm., f/, a g/ O.s.p.

1. Dovolateľka ďalej tvrdila, že konanie súdu je postihnuté aj vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej sa odvolací súd dopustil tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a jeho rozhodnutie je prekvapivé vzhľadom na rozpor s ustáleným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyššie uvedená námietka dovolateľky nie je dôvodná.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť postupu súdu prvého stupňa vo veci vyrubenia súdneho poplatku za námietku zaujatosti a uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Taktiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky rozhodujúce pre posúdenie správnosti vyrubenia súdneho poplatku za námietku zaujatosti v konaní o náhradu majetkovej

škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel ani význam, preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za neodôvodnené. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne.

Pokiaľ žalobkyňa namietala tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (napríklad sp.zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011). Odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré bolo spôsobené tzv. prekvapivými, resp. nečakanými rozhodnutiami, podľa judikatúry najvyššieho súdu nastane vtedy, ak odvolací súd svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch, než súd prvého stupňa, pričom účastníkovi bolo odňaté právo namietat správnosť (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde. V týchto prípadoch spravidla odvolací súd vyvodil svoj (iný) právny záver zo skutočností, ktoré súd prvého stupňa výslovne právne neposudzoval, resp. nevyhodnotil a účastník v odvolacom konaní nemal dôvod namietat a zdôvodňovať prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. V prejednávanej veci o takýto prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu nejde, a preto je námietka žalobkyne v tomto smere nedôvodná.

2. Žalobkyňa namietala, že rozhodoval vylúčený sudca a súd bol nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti (§ 14 ods. 1 O.s.p.). Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní (§ 14 ods. 2 O.s.p.). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O.s.p.).

Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebránila v danom prípade dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd (R 59/1997).

I keď zákon v § 14 ods. 1 O.s.p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti, nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. je právne významný vzťah sudcu, a to buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k účastníkom konania (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k účastníkovi konania určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti) a napokon k zástupcom účastníkov konania. V danom prípade žalobkyňa - z hľadiska obsahového (viď § 41 ods. 2 O.s.p.) - namietala, že sudca Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorý rozhodoval o povinnosti žalobkyne zaplatiť súdny poplatok, nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci, a je sudcom okresného súdu, pričom nesprávnym úradným postupom tohto súdu v inej veci bola založená podľa názoru žalobkyne zodpovednosť žalovanej v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v iných veciach vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14

ods. 1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3 Nc 14/2010). Nadväzujúc na tento názor dovolací súd pre účely preskúmvanej veci konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Na koniec Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 16. októbra 2012 sp.zn. 2 NcC 230/2012 rozhodol, ktorí sudcovia Okresného súdu Žiar nad Hronom sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom, okrem iných aj pod sp.zn. 6C 145/2012.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že námietka žalobkyne o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. nie je opodstatnená.

Vzhľadom na to, že žalobkyňa v dovolaniach neopodstatnene namietla existenciu väd konania aj v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p., čo pri už vyššie uvedenom konštatovaní o neprípustnosti jej dovolania v zmysle § 238 ods. 1, 2,3 O.s.p. a § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. znamená, že tento jej mimoriadny opravný prostriedok nie je podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne prípustný, nepristúpil dovolací súd k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu; ani prípadná nesprávnosť právneho posúdenia nezakladá totiž prípustnosť dovolania (viď R 54/2012). Z toho istého dôvodu dovolací súd neskúmal ani správnosť záverov odvolacieho súdu v tých otázkach, v súvislosti s ktorými žalobkyňa poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. októbra 2011 sp.zn. 5 MCdo 20/2010 a z 21. novembra 2012 sp.zn. 3 Sžo 58/2012, resp. Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2011 sp.zn. II. ÚS 124/2011.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd zohľadnil, že žalobkyňa nebola v dovolacom konaní procesne úspešná a nevzniklo jej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); vzal tiež na zreteľ, že v dovolacom konaní procesne úspešná žalovaná nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.